Testamentul lui Carol I

Importanţa **regelui Carol I** în istoria României nu mai trebuie demonstrată. A fost un domnitor vrednic, comandant al oştirii romaneşti pe câmpul de luptă, precum vitejii voievozi din timpurile noastre eroice, un foarte bun gospodar al ţării şi un ctitor de mari aşezăminte culturale. Testamentul său din **14/26 februarie 1899**, din care prezentăm aici câteva fragmente, arată un patriotism profund, un monarh în căutarea perfecţiunii, un om de o înaltă ţinută morală, pe care, vai, nu o vedem la actualii oameni politici ai României! Aşadar, să luăm aminte!

Testamentul meu, scris şi iscălit de propria mea mână, la 14/26 februarie 1899, în capitala mea, Bucureşti. // Testamentul meu, scris de mine, în luna lui fevruarie 1899, pentru a fi publicat prin "Monitor" după moartea mea, cu rugămintea ca ultima mea voinţă şi dorinţă să fie urmate întocmai cum le-am descris aci, cu propria mea mână, fiind încă voinic şi sănătos. Având aproape 60 de ani, privesc ca o datorie, ca să mă hotărăsc a lua cele din urmă dispoziţii. Alcătuind acest testament, gândesc înainte de toate la iubitul meu popor, pentru care inima mea a bătut neîncetat şi care a avut deplină încredere în mine. Viaţa mea este aşa de strâns legată de această de Dumnezeu binecuvântată ţară, că doresc să-i las şi după moartea mea, dovezi vădite de adâncă simpatie şi de viul interes pe care le-am avut pentru dânsa. Zi şi noapte, m-am gândit la fericirea României, care a ajuns să ocupe acum o poziţie vrednică între statele europene, m-am silit ca simţământul religios să fie ridicat şi dezvoltat în toate straturile societăţii şi ca fiecare să îndeplinească datoria sa, având ca ţintă numai interesele statului. Cu toate greutăţile pe care le-am întâlnit, cu toate bănuielile care s-au ridicat, mai ales la începutul domniei mele, în contra mea, expunându-mă la atacurile cele mai violente, am păşit fără frică şi fără şovăire înainte, pe calea dreaptă, având nemărginită încredere în Dumnezeu şi în bunul simţ al credinciosului meu popor. Înconjurat şi sprijinit de fruntaşii ţării, pentru care am avut întotdeauna o adâncă recunoştinţă şi o vie afecţiune, am reuşit să ridic, la gurile Dunării şi pe Marea Neagră, un stat înzestrat cu o bună armată şi cu toate mijloacele, spre a putea menţine frumoasa sa poziţie şi realiza odată înaltele sale aspiraţiuni. Succesorul meu la tron primeşte,

ia dar o moştenire, de care el va fi mândru şi pe care o va cârmui, am toată speranţa, în spiritul meu, călăuzit fiind prin deviza: "Totul pentru ţară, nimic pentru mine". Mulţumesc din suflet tuturor celor care au lucrat cu mine şi care m-au servit cu credinţă. Iert acelora care au scris şi au vorbit în contra mea, căutând a mă calomnia sau a arunca îndoieli asupra bunelor mele intenţiuni. Trimiţând tuturor o ultimă salutare, plină de dragoste, rog ca şi generaţiile viitoare să-şi amintească din când în când de acela care s-a închinat cu tot sufletul, iubitului său popor, în mijlocul căruia el s-a găsit aşa de fericit. Pronia cerească a voit ca să sfârşesc bogata mea viaţă. Am trăit şi mor cu deviza care străluceşte în armele României: "Nihil sine Deo!" Doresc să fiu îmbrăcat în uniformă de general (mică ţinută, cum am purtat-o în toate zilele), cu decoraţiile de război şi numai Steaua României şi Crucea de Hohenzollern, pe piept. Am rămas credincios religiunii mele, însă am avut şi o deosebită dragoste pentru biserica răsăriteană, în care scumpa mea fiică, Maria, era botezată. Binecuvântarea corpului meu se va face de un preot catolic, însă doresc ca clerul de amândouă bisericile să facă rugăciuni la sicriul meu, care trebuie să fie foarte simplu. (...) Coroana de oţel, făurită dintr-un tun luat pe câmpul de luptă şi stropit cu sângele vitejilor mei ostaşi, trebuie să fie depusă lângă mine, purtată până la cel din urmă locaş al meu şi readusă apoi la palat. Sicriul meu, închis, va fi pus pe afetul unui tun, biruit (dacă se poate) la Plevna şi tras de şase cai din grajdurile mele, fără văluri negre. Toate steagurile care au fâlfâit pe câmpiile de bătaie vor fi purtate înaintea şi în urma sicriului meu, ca semn că scumpa mea armată a jurat credinţă steagului său şi şefului sau suprem, care prin voinţa lui Dumnezeu, nu mai este în mijlocul credincioşilor săi ostaşi. Tunurile vor bubui din toate forturile din Bucureşti, Focşani şi Galaţi, ridicate de mine, ca un scut puternic al vetrei strămoşeşti, în timpuri de grele încercări, de care Cerul să păzească ţara. Trimit armatei mele, pe care am îngrijit-o cu dragoste şi căreia m-am închinat cu toată inima, cea din urmă salutare, rugând-o a-mi păstra o amintire caldă. (...) Prin o bună gospodărie şi o severă rânduială în cheltuieli, fără a micşora numeroasele ajutoare cerute din toate părţile, averea mea a crescut din an în an, aşa că pot dispune astăzi de sume însemnate, în folosul scumpei mele Românii şi pentru binefaceri.

Am hotărât dar o sumă de 12 milioane de lei, pentru diferitele aşezăminte, noi fundaţiuni şi ca ajutoare. Această sumă va fi distribuită precum urmează: 1. La Academia Română, şase sute mii de lei, capital pentru publicaţiuni. 2. La Fundaţiunea mea Universitară, pentru sporirea capitalului, şase sute mii de lei. 3. La Orfelinatul "Ferdinand" din Zorleni, lângă Bârlad, pentru sporirea capitalului, cinci sute mii de lei. 4. Pentru întemeierea unui internat de fete de ofiţeri în armata mea, cu un institut de educaţiune, cu un învăţământ practic, la Craiova, două milioane lei. 5. Pentru întemeierea unei şcoli industriale la Bucureşti, trei milioane lei. (Urmează alte 12 legate). Înălţând rugăciuni fierbinţi către A-tot-Puternicul, ca să ocrotească de-a pururea România şi să răspândească toate harurile asupra scumpului meu popor, mă închin cu smerenie înaintea voinţei lui Dumnezeu şi iscălesc cea din urmă hotărâre a mea. În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, Amin. Făcut la Bucureşti, la 14/20 februarie 1899. //CAROL// Am scris şi iscălit cu propria mea mână acest testament, pe două coale, formând opt pagini, legate cu fir roşu şi am pus sigiliul meu. // CAROL//